

Erika's droomprins heeft maar één minpunt...

'HOE VERMIJD IK ZIJN FAMILIE?'

Erika (41) is dolblij met haar nieuwe vriend. Roberto is intelligent, zorgzaam en tegelijkertijd een echte man. Een lot uit de loterij. De perfecte match voor haar en haar twee kinderen, vindt Erika. Tot ze Roberto's familie ontmoet...

Er stond een man met een robuust uiterlijk in de voortuin van het arbeiderswoninkje. Boven zijn hoofd wapperde een slinger met verschoten oranje vlaggetjes, die aan de regenpijp vastgebonden was. De man was kaal, maar had een baard waar Sinterklaas jaloers op zou zijn. De onderkant van zijn bierbuik piepte onder zijn veel te krappe shirt vandaan. Hij had in de verte wel iets weg van Roberto. Is dat zijn vader? dacht ik met afschuw. Roberto parkeerde de auto en de man kwam direct op ons af toen we uitstapten.

'Jongen, lekker je weer te zien!' schreeuwde hij, terwijl hij zijn blik op mij richtte. 'En dat is je nieuwe mokkel? Goed gefikst, jongen!' Zijn lach bulderde door de straat. Twee huizen verderop stak een vrouw nieuwsgierig haar hoofd uit het raam. Roberto's vader richtte zich tot haar: 'Bep, kijk, mijn zoon met zijn nieuwe wippie!'

'Bep' liet een schorre lach horen. 'Lekker, Roberto. Mag ik haar eens lenen?'

Lieve help, waar was ik in beland? Roberto gaf me een bemoedigend kneepje in mijn arm en fluisterde: 'Laat je niet gek maken.'

Drie maanden eerder had ik Roberto via Tinder leren kennen. Zijn foto, waarop hij breed lachend en met ontbloot bovenlijf op het dek van een boot stond, trok me direct aan. Gelukkig vond hij mijn profiel ook leuk. Hij was doortastend: een afspraak liet niet lang op zich wachten. Roberto bleek een echte gentleman. Hij haalde me op, hield de deur voor me open en bracht me netjes weer thuis na een lange en gezellige avond. Zijn intelligentie,

zorgzaamheid en humor trokken me aan en al snel hadden we een relatie.

We blijken elkaar goed aan te vullen en ik ben heel blij met een maatje aan mijn zijde. Ik vind het geweldig dat hij klaarstaat om de volle tassen uit de auto te tillen als ik thuiskom met de boodschappen. Dat soort kleine dingetjes, die praktische hulp, heb ik gemist als alleenstaande moeder. Met mijn kinderen kan hij het trouwens ook heel goed vinden. De afgelopen maanden heb ik elke dag gedacht: dit is echt mijn droomprins! Niets kon hier wat mij betreft tussenkomen. Dat wil zeggen: tot ik zijn ouders ontmoette. Het bezoek was vreselijk. In de veel te kleine huiskamer was het een drukte van jewelste. Twee kleine kinderen - kinderen van Roberto's zus - terroriseerden de boel, terwijl ze nauwelijks terecht werden gewezen. Roberto's zus zat op de bank en vloekte aan een stuk door, terwijl ze de ene sigaret na de andere opstak. Roberto's moeder - een gigantische vrouw gehuld in een bloemengordijn - waggelde heen en weer, mopperend op alles en iedereen. Zijn vader zat met een buurman aan de kleine keukentafel bier te drinken, onderwijl seksistische opmerkingen makend. In de hoek naast de keukentafel stond een stapel bierkratten, de lege flesjes werden in de bovenste krat gezet.

Er was weinig interesse in mij of in Roberto. De gesprekken gingen alleen over anderen. Ik hoorde veel namen voorbijkomen, én heel veel duistere zaken. Zo was ene Nick het onderwerp van gesprek. Ik begreep dat hij handelde in zaken die 'van de vrachtwagen waren gevallen'. En oma Truus was de dag ervoor behoorlijk dronken

geweest. Geen idee wie 'oma Truus' is, maar ik weet wel dat ze midden in de kroeg haar blouse had uitgetrokken en dat de vader van Roberto haar was gaan ophalen om erger te voorkomen. 'Als ik er niet was geweest, dan had ze haar bh ook nog uitgetrokken,' bulderde hij.

Iedereen lachte, maar ik dacht: waar ben ik in terechtgekomen? Hoe kunnen zij nou familie van Roberto zijn?

In de auto terug naar huis was het stil. Het enige wat Roberto zei, was: 'Ik weet dat ze anders zijn, Erika. Heel anders dan ik. Daar heb ik in het verleden echt wel de nodige moeite mee gehad, maar ze zijn mijn familie en ze gaan voor me door het vuur. Ze zijn wie ze zijn en ik zal ze nooit laten vallen.'

'Snap ik,' was mijn antwoord, voordat ik de radio wat harder zette. Ik wilde alles eerst even op een rijtje zetten.

En met dat laatste ben ik nu nog steeds bezig. Roberto en ik hebben er nog niet echt over gepraat. We hebben onze relatie gewoon voortgezet zoals die was, maar voor mij is er wel degelijk iets veranderd. Roberto is nu verbonden met die mensen die ik heb ontmoet. Mensen die zo ontzettend anders zijn dan ik en die ik - ik moet daar eerlijk in zijn - gewoonweg weerzinwekkend vind.

Maar als ik doorga met Roberto, krijg ik zijn familie er wel bij. Dat zal betekenen dat ik mijn gezicht daar soms toch moet laten zien. En mijn kinderen ook. Maar ik wil helemaal niet dat mijn kinderen met die mensen geconfronteerd worden! Ik krijg al de rillingen bij het idee. Kortom: ik wil Roberto wel, maar zijn familie niet. Kan dat wel? En hoe kan ik dit aankaarten zonder hem verdriet te doen? ■